

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννηακόσα ιρλα,
δράοις και φιλοπατρία.

!

Δέκατον κι' έννατον μετρούντες χρόνον
στην γήν έδρεύομεν των Παρθενώνων.

Των όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας προς έμέ
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Για τα ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καί σ τ ό χ έ ρ ι .

Είκοστή Σεπτεμβρίου κι' έβδομή
και χιτώνας σκονίζουν οι δρόμοι.

!

Δεκαπέντε κι' οκτακόσα
και γρηά φωνάζει κλώσσα.

Φαδουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

—Βλέπωντας πώς δέν συμβαίνει, Περικλέτο, κατι τί,
παινας πώς τόση σάχλα κατ' αὐτάς έπικρατεῖ,
δέναι θέαμα 'στους δρόμους των κλεινών ίσπεφάνων
παύλας εκείνων των γυμνών 'Αμερικάνων.

Βλέπωντας πώς δέν συμβαίνει
κάποιο νέον γεγονός,
και μονάχα μες 'στη Βζέννη,
χάσκοντες του καθενός,
Αυτοκράτορες προπίνουν
και φιλίαις περνοδίνουν,
και τον κόσμον ήλεκτρίζει
των Καισάρων τó τσουμπουσί,
και μαινόμενοι άφρίζει
των Βουλγάρων τó λεφούσι.

—Βλέπωντας πώς οι σκηπτοῦχοι τρώνε και μεθοκοποῦν,
κι' οι λαοι τους σχολιάζουν
και 'στó στόμα τους κυττάζουν
για ν' άκούσουν τί θα 'πουν.

—Βλέπωντας τί σάλους φέρνουν τα τραπέζια των τάδρά,
ένῳ σύ, βρέ χασομέρη,
τρῶς πρωί και μεσημέρι,
το γεῦμα σου 'στας τύχας των λαών δέν επιδρά.

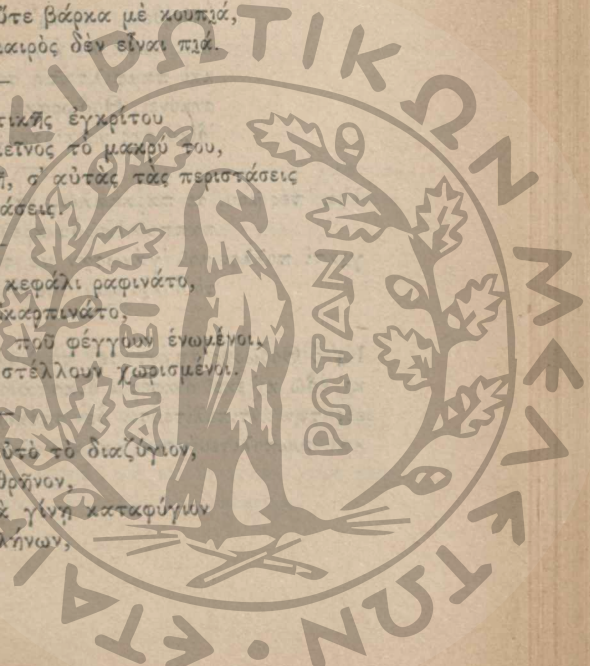
Βλέπωντας καθείς πώς κάνει
συνεντεύξεις κατ' αὐτάς
με τον γέρο Ντεληγιάννη
και τρουνούς πολιτευτάς,
για να μάθρη τέλος πάντων πότε πράγματι θα γίνη
κι' ή διάλυσις εκείνη.

Βλέπων πώς καλὰ γυρίζουν οι τροχοί της πολιτείας
οι μεγάλοι και βαρείς,
βλέπων πώς κι' ό Θεόδωρής
δέν θα φύγη, καθώς λέγουν, 'στας άκτάς της Δαλματίας,
κι' ούτε φίλοι 'στο γιγαλό κι' ούτε βάρκα με κουριά,
γιατι τούπαν οι γιατροί πώς καιρός δέν είναι πια.

'Ακούων κάθε πρόσωπον πολιτικῆς έγκρίτου
να λήη τούτος τó κοντό κι' εκείνος τó μακρύ του,
βλέπων προς τούτοις, Περικλή, σ' αὐτάς τάς προιστάσεις
χομμάτων διασπάσεις!

Μαθών πώς κι' ό Σιμόπουλος, κεφαλί ραφινάτο,
θα πάρη διαζύγιον από τον Σκαρπινάτο,
κι' οι δηό λαμπροί Διόσκουροι, που φέγγουν ένωμένοι
τó φῶς των τó παρήγορον θα στέλλουν χωρισμένοι.

Μαθών πώς διαφεύδεται κι' αὐτό τó διαζύγιον,
τó προκαλέσαν θρήνον,
βλέπων πώς ή πρωτεύουσα θα γίνη καταφύγιον
τοσούτων φιλελλήνων,

ἀρχαίων τὰ μάλιστα καὶ ὠραίων γυμνοπόδων,
ποῦ τρέχουν ἀπ' ὀπίσω των οἱ μάγκες τῶν τριούδων.

Βλέπων τριγύρω νὰ γελᾷ
κάθε μύμου μαρμόλα,
καὶ ὅσων ἀνθρώπων τὰ μαλὰ
νὰ παίζουν καραμπόλα.
Χρυσῶν Καισάρων γεύματα, κομμάτων διασπάσεις,
θρύλοι καὶ ὀλίγων καὶ πολλῶν,
καὶ διαλύσεις τῶν Βουλῶν
καὶ φάσεις καὶ ἀντιφάσεις.

Ἀκούων μὲ πολλοὺς καὶ σέ, ποῦ παίζεις Καρταίσκον,
τόσας προπώσεις σοβαρὰς τῶν Τσάρων καὶ Φραγκίσκων.
Βλέπων πρὸς τούτοις, μακκαρὰ,
πῶς ἀδρανοῦν καὶ πατερὰ
καὶ τρόπαια σανίδων,
βλέπων καὶ ἐκεῖνα τὰ σφυρὰ
τῶν Ἀμερικανίδων.

Βλέπων πῶς τόσα γίνονται καὶ τίποτα δὲν ξέρω
ἐπ' ἡγὰ μὰ συνέντευξι νὰ κάνω μὲ τὸ γέρο.
Καλημερίζω τὸν παπποῦ, τὸν πρῶτον ἐν προμάχοις...
τί κάνεις; τί μὰς γίνεσαι; τὰ κέφια σου πῶς τᾶγεις;

Ἀλήθεια λέν πῶς δὲν θὰ πᾶς στὴ Δαλματία πέρα
ν' ἀλλάξῃς τὸν ἀέρα;

Ἀλήθεια πῶς ἡ στρουγγα σου τὰ μούτσουνα τῆς στράβωσε;
ἀλήθεια πῶς ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τὰ ἔδωσε;

Ἀλήθεια τζιριντζάντζουλας πῶς ἄρχισε νὰ κάνῃ
καὶ μὲς στὴν κούνια σ' ἔβαλε νὰ κάνῃς νάνι νάνι;
Ἀλήθεια λένε πῶς συχνὰ ποδάρι τοῦ πατεῖς
καὶ ἐκεῖνος πέρα βρέχει;...
ἀλήθεια τὴν διάλυσιν ἐσὺ πῶς τὴν ζητεῖς
καὶ ὁ Ράλλης δὲν τὴν ἔχει;

Ἀλήθεια, πρωτομάστορη καὶ γέρο Μαθουάλα,
πῶς τόσα διελύθησαν ὀνείρατα μεγάλα
σὰν φουσκαλίδες, σὰν καπνός, καὶ σὰν ἱστός ἀράχνης;
ἀλήθεια λέν, παππούλη μου, πῶς μέρα νύκτα ψάχνεις
μέσα σ' ἑξέσεις τῆς κρυφῆς τοῦ κάθε του σουρτούκου
για νὰ βρῇς τὴν διάλυσιν, καὶ αὐτὸς σοῦ λείει κούκου;

Ἀλήθεια λέν καὶ ἐδῶ καὶ ἄλλοι
πῶς τώρα καὶ ἡ χρυσομαλλοῦ
καὶ παμφιλτάτη σου Ράλλου
σηκόνει, Θεωδώρη,
δικὴ τῆς μπακίρα;

Γιὰ πές μου, σέ παρακαλῶ, νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν,
παπποῦ Κορδοναρέλο,
γιατί πολλοὶ μοῦ γάνωσαν μὲ τόσα κολοκύθια
τὸ δόλιο μοῦ τσερβέλο.

Καὶ ὁ Θεωδῶρ ἀπήντησε: τὸ Σύνταγμα ἀνατρέπεται
καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διάφοροι διασταυροῦνται φῆμι...
εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν δὲν στέκω, καθὼς βλέπετε,
καὶ συμπολιτευόμενος καλὰ καλὰ δὲν εἶμαι.

Ποῦ βαδίζω καὶ ποῦ τρέχω;
ἔχω κόμμα καὶ δὲν ἔχω.
Κυβερνήτην τὸν κυττῶ,
τσέλιγκα σὲ ξένη στάνη,
τὴν διάλυσιν ζητῶ,
τὴν διάλυσιν δὲν κάνει.

Ψάχνω τὴν ρεπουμπλικὰ του,
πλὴν ἐκεῖνος τὰ δικά του,
ψάχνω καὶ τὸ μπλε σακάκι, δὲν τὴν ἔχει καὶ ἐκεῖνος
τί νὰ κάνω; τί νὰ γίνω;

Βλέπεις τούτα τὰ κορδόνια,
ποῦ μ' ἐδόξασαν ποτὲ;
βλέπεις τούτα τὰ καθρόνια,
ποῦναι στὸ Βαριετέ;

Νά! μ' ἐκεῖνα μοναχὸς μου τὸν ἐσήκωσα ψηλά,
πλὴν αὐτὸς κυρτογελά,
καὶ μοῦ βάζει μ' ἕνα τρόπον πονηρὸν τρικλοποδιᾶ,
καὶ μοῦ πέρνει τὰ σκινίδια καὶ μοῦ δίνει σκινιδῆ.

Ἰδοὺ τὸ τέλος τὸ φοικτὸν τῆς σανιδοκρατίας,
τοιαῦτα μελετᾷ καὶ αὐτὸς ὁ κύριος ἀγνωμων,
ἐγὼ δὲ κύκνος ἐγίνα λευκὸς τῆς Δαλματίας
καὶ ἄσμα τονίζω κύκνειον νεκρῶν θεσμῶν καὶ νόμων.

Στὴν Δαλματίαν ἀνάγετέ με,
λωτὸν ἀμέσως ποτίστέ με,
νὰ πάθω πλέον ἀμνημοσύνην
καὶ νὰ ξεχάσω πρὸς τὸ παρὸν
τοῦ Ράλλη τὴν ἀγνωμοσύνην
καὶ ἕνα ποτήρι φαρμακερὸν.

Ἐγώμει κύριος, μὰ δὲν σημαίω,
ἐγώμει γίγας κάθε Βουλῆς,
καὶ ἐν τούτοις ἀχρηστος ὁ τλήμων μένο
καὶ ὡς εἶδος κῶνων ἀνωφελής.

Τοιαῦτα μοῦπε θλιβερά τῶν σκινιδῶν ὁ γέρον,
ποῦ θέλει διαλύσεις,
καὶ ἐγὼ τὸν ἐγκριέτηκα τὸ σφρίγος του γεράκιον
μὲ τόσας ὑποκλίσεις.

Π.—Ἀλλ' ὅμως βλέποντας καὶ ἐγὼ σπουδαῖα γεγονότα
πῶς βγάζει τοῦτος ὁ καιρός,
καὶ ἐπιθυμῶν λεπτομερῶς
νὰ μάθω πάλιν τί φρονοῦν οἱ φέροντες τὰ πράγματα,
ἐτραβήξα μοναχὸς μου συνέντευξι νὰ κάνω
μὲ τὸν ρεπουμπλικάνο.

Καλημερούδια, Ράλλη μου, μποντζόρνο, Δημητράκη...
θέλω νὰ μάθω πῶς τὰ πᾶς μ' αὐτὸν τὸν Θεωδώρη.

Καλημερούδια, σύμμαχε τῆς ἱερᾶς Κορδόνιας,
καλὰ μὰς τὰ κατὰφες καὶ μὲ τοὺς Μακεδόνες,
καὶ ἡ δυναταῖς ἡ νόταις σου δὲν πῆγαν στὴ γῆ...
καὶ τὴν Εὐρώπῃ σήμερον τὴν πάει τρεῖς καὶ ἕνα.

Καλημερούδια, σύμμαχε... γὰρ ἔνα κῶδο ῥέω...
κύρ Δημητράκη μπράβο.

Τύποι πολιτικῶν
τὰ μὰλ' ἀρχαίων.

Κηρήνας ἀπεστόμωσες φοικτῆς σφισσοφαλῆας
καὶ ἐλάλησες ἀπτόητος ἐμπρός εἰς γαύρους θρόνους...
καλημερούδια, Μήτσο μου... τῶπε καὶ ὁ Βασιλεῖς
πῶς διπλωμάτη σὰν καὶ σὲ δὲν εἶδε τώρα χρόνους.

Ἐσὺ στὰς νέας μὰς πληγὰς εὐρήκας θεραπειάς,
δίχως ἐξάψεις σωφρονεῖς
καὶ ἀλλάξεις γνώμας δυσμενεῖς,
μὰ πλῆτται καὶ τοῦ Διεθνούς Ἐλέγχου τὰς Ἀρπυίας,
ποῦ κάθε τόσο λαίμαργο τὸ στόμα των ἀνοίγουν
καὶ τὸν λαὸν μὰς πνίγουν.

Νόταις καὶ νόταις κουβαλᾷς,
ποῦ πόθους θ' ἀσφαλίσουν,
καὶ τοὺς Ἐλέγχους καθβαλᾷς
προτοῦ μὰς καθβαλίσουν.

Μπράβο σου, ποῦ τοὺς ἐδειξες πῶς μὰς βαστοῦν τὰ κύττα,
μπράβο, ποῦ πάντοτε σχεδὸν
περιπατεῖς ποδαρῶν
καὶ μέσκα στὸ Πρωθυπουργὸν δὲν μπαίνει τὴν καρόττα.

Πεζὺς κρατεῖς τῶν Διεθνῶν Ἐλέγχων τὰ τετάρτην,
πεζὺς τ' ἀντιδρῶς τὸ πρῶτον ἀπ' τοῦ παπποῦ τὰ χέρια.
Πεζὺς τραβᾷς στὴν Ἐκκλησίαν,
πεζὺς στὸ Κοινοβούλιο,
πεζὺς τραβᾷς στὴν Κηρήνα
νὰ βρῇς τὸν Κορδονάτο.

Καὶ ἐγὼ πεζὸς προσερχομαι, πεζὸς μπροστά σου γάσκα,
καὶ ἂν τῶν προσφάτων ἐκλογῶν δὲν πᾶθῃς τὸ φιάσκο,
καὶ ἂν εἴπῃς καὶ ὁ πτενέας, γλυκὲ κατὰκοιμῆλη,
ὁ θροῦμῶς σου τέλειος καὶ ἡ νίκη σου μεγάλη.

Μπράβο, ποῦ καστῆναι καὶ σὺ ποτὲ σου δὲν χρειζοῖς
καὶ δυσκολα τοῦ Κεντρικοῦ κηρήνας διορίζεις.
Μπράβο σου, Δημητράκη μου, καὶ ἀλήθεια σὲ συγχάρω
καὶ τὴν Πρωθυπουργίαν σου τὴν ψάλλω μὲ κλαροῖνα,
καὶ δὲν σὲ φθάνουν ὅλ' αὐτά, μάγειρ καὶ αὐτὸν τὸν γέρο,
ποῦ σκούζει τὴν διάλυσιν μὲ τὴν τρομπομυρίνα.

Εσύ, ποῦ τὰ ζητήματα μὲ νοῦν διαχειρίζεσαι,
 κι' ἂν θέλῃ σώνει καὶ καλά
 διάλυσιν κι' ἄλλα πολλά,
 πλὴν εἶναι γέρος ἄνθρωπος καὶ μὴν τὸν συνερίζεσαι.

Γι' αὐτὸν μὴ δείχνῃς ἀπονίαῖς,
 κι' ἂν θέλῃ τέτοια πράγματα,
 μὰ σκέψου πῶς παραξενιαῖς
 μᾶς φέρουν τὰ γεράματα.

Γιὰ πές μου, Δημητράκη, διάλυσιν θὰ γίνῃ
 καὶ μ' ἐκλογαῖς καινούριας θ' ἀνάψῃ τὸ καμίνι;
 Γιὰ πές μου τί συμβαίνει;... καθένας ἀπορεῖ
 καὶ λέν πῶς τὸ Κουβέρνο 'μπορεῖ νὰ τὰ κορδώσῃ...
 ἀλήθεια πῶς χωρίζεις ἀπὸ τὸν Θεόδωρ;
 κι' ὁ ρέκτης τῆς Παιδείας παραίτησιν θὰ δώσῃ;

Γιατὶ μ' ἀμφιβολίας μᾶς ρέβετε φρικτάς;
 ἀμμέ κι' ὁ γέρος πάλι
 γιατί, κατσαρομάλλῃ,
 'στῆς φίλης Δαλματίας δὲν πῆγε τὰς ἀκτάς;

'Αλήθεια πῶς μὲ κρίσιν τὸ κράτος ἀπειλεῖται;
 γιατί δὲν μᾶς 'μιλεῖτε;
 Γιὰ πές μου τί σπουδαῖον τεκταίνεται, Ραλλοῦ μου,
 γιατί μὲ τοὺς ποικίλους
 τῶν φαμφαρόνων θρύλους
 ἐχάλασε κι' ἡ κόντρα σοφίτῃ τοῦ μεγαλοῦ μου.

Κι' ὁ Ράλλης τότε, Φασουλῇ,
 μ' ἀπήντησε στωμόλος:
 ἐγὼ τοῦ γέρου μπαμπακλῇ
 μένω σὺν πρώτῃ φίλος.

'Ὡς τώρα δυσἀρέσκεια καμμία δὲν ὑπάρχει
 μετὰ τοῦ Σκινιδάρχη,
 κι' ἂν θέλῃ τὴν διάλυσιν, ἄφῃστον νὰ τὴν θέλῃ,
 κουκουῦσι δὲν μὲ μέλει.

Τοὺς θρύλους μὴν πιστεύετε... τὴ μία τὰ χαλοῦμε,
 τὴν ἄλλη φιλιόνομε καὶ τὰ ξαναμιλοῦμε.

Τοῦ γέρου τὰ τσακίσματα
 τὰ ξέρω, τὰ ξανᾶδα,
 κι' ἀγάπη δίχως πείσματα
 δὲν ἔχει νοστιμάδα.

'Εγὼ τὸν λέω δάμαλιν κι' ἐκεῖνος δαμαλάκι,
 καὶ πάντοτε Κορδονικός
 σὰς βεβαιώνω θετικῶς
 ὅτι δὲν τρέχει τίποτα! παρὰ νερό 'στ' αὐλάκι.

Κι' ἂν θέλῃ τὴν διάλυσιν, ἀλλὰ σὰς βεβαιώνω
 πῶς δρόλου δὲν θυμόνω,
 καὶ μὰ τοῦ Παρθενῶνος μᾶς τὰς ἀγλαὰς μετόπας
 πάντα μὲ τρόπον προσηνῇ
 τοῦ λέγω: 'λίγ' ὑπομονή,
 ὥς ποῦ νάλθῃ κι' ὁ Βασιλεὺς μὲς ἀπὸ τὰς Εὐρώπας.

Ὁ Ράλλης ἔτσι 'μίλησε
 κι' ἔσκυψε καὶ μ' ἐφίλησε,

κι' ἐγὼ ποῦ λές 'στοὺς λόγους τοῦ καθόλου δὲν ἀπίστησα,
 κι' ἐθαφιάως χαιρετῶν
 τοῦ γέρου τὸν ἀγαπητὸν
 θερμῶς τὸν εὐχαρίστησα.

Φ.—'Αλλὰ κι' ἐγὼ, βρέ Περικλῆ, σὺν πρώτῃ καινοθήρῃ
 ἐπῆγα γιὰ συνέντευξιν 'στὸν Κόντε τῆς Κερκύρας,
 νὰ μάθω τί κατὰ θυμὸν κι' ἐκεῖνος μερμηρίζει
 κι' ἂν ἀπὸ τὸν Σιμόπουλον πραγματικῶς χωρίζῃ.

Κτυπῶ τὴν πόρτα σάβαρος ν' ἀκούσω καμμιὰ γνώμη,
 σὲ διαδρόμους, Περικλῆ, πλανῶμαι σκοτεινοῦς,
 πλὴν ἔμαθα πῶς κυνηγᾷ μὲς 'στὴ Γαρίτσο ἀκόμη
 τσίχλας καὶ τρυποκαρύδα καὶ τσαλαπετεινοῦς.

'Πῆγα καὶ 'στὸν Σιμόπουλο, τοῦ Κορδονᾶ τὸ ταῖρι
 καὶ τὸ δεξὶ τὸ χέρι,
 νὰ μάθω τὰ συμβαίνοντα... μὲς 'στὴν αὐλή τοῦ 'μπήκα,
 κτυπῶ τὴν πόρτα... τίποτα... κανένα δὲν εὗρηκα.
 Μοῦπαν πῶς εἶναι 'στὰ λουτρά θορρῶ τοῦ Βικρόιτε,
 κι' ἔφυγα κι' εἶπα πρίτε.

Π.—'Πῆγα κι' ἐγὼ, βρέ Φασουλῇ,
 γιὰ νάβρω τὸν μουστακακλῇ,
 τὸν κύριον 'Αλέξανδρον, ἀλλ' ὅμως—ὠϊμένα!—
 'βρίσκω τὴν πόρτα σφαλιστὴ καὶ τὰ κλειδὰ παρμένα.
 'Στὸ Ρίον μοῦπαν ὁ μουγγὸς ἀκόμη διαμένει
 κι' ἐκεῖ τοὺς ἄλλους ἐρωτᾷ νὰ μάθῃ τί συμβαίνει.

Ρ.—Κατόπιν ἔτρεξα κι' ἐγὼ συνένεντευξιν νὰ κάνω
 μ' ἓναν 'Αμερικάνο,
 ποῦ περπατεῖ μὲ πέδιλα καὶ κάνει τὸν ἀρχαῖο
 καὶ ξέρεи στῆχο, Περικλῆ, σπονδεῖο καὶ τροχαῖο,
 μὰ τούτῃ τὴν συνέντευξιν θὰ μάθῃς 'στ' ἄλλο φύλλο...
 Π.—Λοιπὸν πλησίασε νὰ φᾶς τὸ τακτικὸ σου ξύλο.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Δέλτα Βερναρδάκης, πῶσαι τιμὴ 'στὰ γράμματα,
 ἐξέδωκεν εἰς τόμον τρίτῃ γνωστὰ τοῦ δράματα,
 τὴν Φαῦσταν, τὴν Μερύπην, καὶ τὴν Δοξαπατρή του,
 κειμήλια σπουδαῖα δραματικῆς ἐγκρίτου.

Φραγκίσκος Κανελλόπουλος, ἐμποροσάπτης φίνος,
 εἰς τοῦ Σταδίου τὴν οἶον μὲ πελατεῖας σὺννος.
 'Αλήθεια πολυζήλευτο τὸ κάθε του στυλίδι,
 τί τέχνη 'στὸ βελόνι του, τί τέχνη 'στὸ φαλλίδι.
 Κάνει καὶ σμόκινς ἑτακτα, κι' ἐγὼ 'σ' αὐτὸν θὰ κάμω
 φηγουρινάκι νὰ γενῶ 'στῆς κόρης μου τὸν γάμο.

Κοινοῦντάλ, τοῦτέστι μέγα Εὐνοδοχεῖον
 'στοῦ Πειραιῶς τὴν πόλιν, πολιτισμῶς στοιχεῖον,
 μὲ κάμαρας ἐξήντα, μαγερικὴν ἀρτίαν,
 εἰς τοῦ Καραϊσκάκη τὴν ἀγοικτὴν πλειτείαν,
 ἐξαίσιον τὴν θέαν καὶ τέλειον καθ' ὅλα,
 λάμπει τὸ κάθε σκεῦος κι' ἡ κάθε κατσαρόλα,
 κι' αὐτὸ τὸ δισυθύνει καὶ νονεχῶς κι' ἀρίστως
 ὁ κύριος Δεσποῦνης, ὁ δρὼν καὶ ρέκτης Χρῆστος.